

Arrest

nr. 260 545 van 13 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 16 februari 2021 tot niet-inoverwegingneming (bijlage 19quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag die verzoeker had ingediend met het oog op de gezinshereniging als ouder van een minderjarige burger van de Unie, die de Italiaanse nationaliteit heeft. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 17/10/2020 door de genaamde/de persoon die verklaart te heten T. S. I. geboren te Paracin, Joegoslavië op (...)1975 van Servië nationaliteit/die verklaart van Servië nationaliteit te zijn,

niet in overweging genomen.

Reden van de beslissing :

De bloedverwantschapsband als ouder van een minderjarige burger van de Unie zoals omschreven in artikel 40bis, is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Betrokkene legt volgende stukken voor:

- *Geboorteakte nr (...) uitgereikt te Paracin op 30 september 2020 met de volgende gegevens: M. L., geboren op (...) 2018 te Paracin, dochter van mevrouw M. D. ((...)1981) en de heer D. L. ((...)1967). De betrokkene zelf wordt niet op deze akte vermeld.*
- *Daarnaast wordt een huwelijksakte met nummer xxx voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op 14 november 2019 huwde met mevrouw M. D. ((...)1981).*

Hoewel er aanverwantschap wordt aangetoond, wordt evenwel geen bloedverwantschap aangetoond die een procedure op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen rechtvaardigt."

Op 16 februari 2021 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen eveneens de beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad), gekend onder het rolnummer X.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Verzoeker, de heer I. T., behoort tot een gezin met één minderjarig kind (M. L.). Verzoeker en zijn vrouw (mevrouw M. D.) zijn getrouwd.

De verzoekende partij diende op 17 oktober 2020 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (in functie van zijn stiefdochter, M. L., van Italiaanse nationaliteit).

Deze aanvraag resulteerde echter op 16 februari 2021 in een "Beslissing tot niet- inoverwegingneming" (een bijlage 19quinquies) "in uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (stuk 1).

Als motivering wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

De bloedverwantschapsband als ouder van een minderjarige burger van de Unie zoals omschreven in artikel 40bis, is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Betrokkene legt volgende stukken voor:

- *Geboorteakte nr xxx uitgereikt te Paracin op 30 september 2020 met de volgende gegevens: M. L., geboren op (...) 2018 te Paracin, dochter van mevrouw M. D. ((...)1981) en de heer D. L. ((...)1967). De betrokkene zelf wordt niet op deze akte vermeld.*
- *Daarnaast wordt een huwelijksakte met nummer xxx voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op 14 november 2019 huwde met mevrouw M. D. ((...)1981).*

Hoewel er aanverwantschap wordt aangetoond, wordt evenwel geen bloedverwantschap aangetoond die een procedure op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen rechtvaardigt.

2. *Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen "in uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (stuk 1).*

Artikel 52, §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dienomtrent het volgende:

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Verzoeker merkt op dat hij reeds op 17 oktober 2020 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, waaruit reeds blijkt dat verweerder thans geen beroep meer kan doen op deze bepaling om de bestreden beslissing (een bijlage 19quinquies) te nemen. Door de afgifte van de bijlage 19ter bevestigde verweerder dat de verwantschap werd bewezen (artikel 52, §1 van het Vreemdelingenbesluit).

Bovendien dient het gemeentebestuur te handelen binnen maximaal drie maanden nadat de aanvraag werd ingediend (in casu vanaf 17 oktober 2020) door de ofwel de aanvraag over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, ofwel een bijlage 20 af te leveren (artikel 52, §3 en §4 van het Vreemdelingenbesluit), terwijl de bestreden beslissing dateert van ruim na deze termijn (in casu 16 februari 2021). Deze bepalingen worden derhalve eveneens geschonden.

De betreden beslissing dient om deze redenen te worden vernietigd.

3. *In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "Hoewel er aanverwantschap wordt aangetoond, wordt evenwel geen bloedverwantschap aangetoond die een procedure op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen rechtvaardigt".*

Artikel 40bis, § 2, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie, bedoeld op 40 §4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt."

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde besluit dat niet is aangetoond dat er sprake is van een bloedverwantschap, hetgeen als wettelijke voorwaarde wordt aangehaald. De loutere aanverwantschap (het wordt niet betwist dat verzoeker de stiefvader is van de minderjarige Unieburger) wordt niet als voldoende beschouwd, ondanks dat verzoeker de zorg draagt voor zijn stiefdochter. De biologische vader draagt niet de zorg voor zijn dochter. Hij is evenmin woonachtig in België, terwijl verzoeker een gezin vormt met zijn vrouw en minderjarige dochter (met Italiaanse nationaliteit). Zij zijn allen woonachtig op hetzelfde adres, hetgeen het gezinsleven (en dus de zorg van verzoeker voor zijn stiefdochter) bevestigt.

De verzoekende partij wijst erop dat in casu uitvoering wordt gegeven aan de Unierecht.

Verzoeker wijst in dit kader naar het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie. De relevantie van dit arrest blijkt tevens uit de voorbereidende werken inzake artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet. In deze voorbereidende werken (Parl.St., Kamer, 2013-2014, DOC 53 3239/001 17) kan met name het volgende gelezen worden: "Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zhu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, In zijn "Chen"-arrest heeft het Hof van Justitie voor

recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest "Zu en Chen", punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak "Zu en Chen" bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet" Hieruit blijkt dat het de bedoeling is van de wetgever om de situatie te regelen van de vader of de moeder van een minderjarige burger zoals die in de zaak Zhu en Chen.

In de voormelde zaak (HvJ EG 19 oktober 2004, zaak C-200/02, Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen/Secretary of State for the Home Department) komt mevrouw Chen in 2000 het Verenigd Koninkrijk binnen. Later reist ze door naar Belfast, Noord-Ierland, waar ze bevalt van Catherine. Ingevolge de Irish Nationality and Citizenship Act 1956 verkrijgt Catherine de Ierse nationaliteit. Moeder en kind reizen terug naar Wales en verblijven daar. Een aanvraag voor een vergunning voor langdurig verblijf in het Verenigd Koninkrijk wordt afgewezen. Het Hof van Justitie overweegt dat, omdat Catherine onderdaan is van een lidstaat en burger is van de Unie, zij zich rechtstreeks op het verblijfsrecht van artikel 18 EG (het latere artikel 21 VWEU) juncto richtlijn 90/364/EG kan beroepen. In richtlijn 90/364/EG is bepaald dat het verblijfsrecht afhankelijk kan worden gemaakt van de eis dat de persoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat een ziektekostenverzekering is afgesloten. Catherine is voldoende verzekerd en via haar moeder heeft zij toereikende bestaansmiddelen. Het Hof bepaalt dat richtlijn 90/364 (die in wezen identiek is aan artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38) geen eisen stelt ten aanzien van de herkomst van de middelen. Catherine hoeft daarom niet zelfstandig over de bestaansmiddelen te beschikken. Vervolgens overweegt het Hof dat ook de ouder die daadwerkelijk de zorg draagt voor het kind een verblijfsrecht aan het Gemeenschapsrecht kan ontfen. Zou dit anders zijn, dan zou het verblijfsrecht van Catherine ieder nuttig effect worden ontnomen.

De basisoverwegingen in dit arrest zijn:

"45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en diensgevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie *mutatis mutandis* met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75). 46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. 47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven."

In het arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2012 in de zaak Lida (zaak C-40/11) wordt verwezen naar de zaak Zhu en Chen. Meer bepaald kan hierin het volgende gelezen worden: "66 Vooraf zij opgemerkt dat de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen geen autonome rechten verlenen. 67 Net zoals de rechten die richtlijn 2004/38 verleent aan de familieleden met de nationaliteit van een derde land van een burger van de Unie, die begunstigde van de richtlijn is, zijn de eventuele rechten die de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen verlenen, namelijk geen persoonlijke rechten van deze staatsburgers, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van de vrijheid van verkeer door een burger van de Unie (zie in die zin arrest van 5 mei 2011, McCarthy, C-434/09, Jurispr. blz. 1-3375, punt 42, en arrest Dereci e.a., reeds aangehaald, punt 55). 68 Zoals in punt 63 van het onderhavige arrest is uiteengezet, berusten de doelstelling en de rechtvaardiging van bedoelde afgeleide rechten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten de vrijheid van verkeer van de burger van de Unie kan aantasten en hem ervan kan weerhouden om van zijn recht van binnenkomst en van verblijf in het gastland gebruik te maken. 69 Zo is reeds geoordeeld dat de ouder, staatsburger van een lidstaat of van een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een minderjarige burger van de Unie, niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en diens gevolg dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (arrest Zhu en Chen, reeds aangehaald, punt 45)".

In het arrest Alopka (HvJ EG 10 oktober 2013, zaak C-86/12) wordt eveneens verwezen naar de zaak Zhu en Chen. Meer bepaald kan hierin het volgende gelezen worden: "28. Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder - onderdaan van een lidstaat of van een derde staat - niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45, en Lida, punt 69)."

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dan ook dat het effectieve genot van het verblijfsrecht in het gastland van een minderjarige Unieburger van jonge leeftijd vooropstaat en dat dit effectieve genot noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt.

De voorwaarden dat de minderjarige Unieburger "ten laste" is van de ouderderdelander, enerzijds, en dat deze ouder-derdelander de "daadwerkelijke zorg" draagt voor de minderjarige Unieburger, anderzijds, zijn in wezen elkaars spiegelbeeld. Wat wordt beoogd met het stellen van deze voorwaarden is dat een feitelijke situatie wordt aangetoond waaruit blijkt dat de minderjarige Unieburger afhankelijk is van de ouder, waarbij deze afhankelijkheid voortvloeit uit de omstandigheid dat het kind daadwerkelijk wordt verzorgd door de ouder die het verblijfsrecht vraagt. Deze daadwerkelijke zorg slaat niet enkel op een emotionele zorg maar omvat tevens de materiële zorg voor het kind, bijvoorbeeld voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind.

In casu wordt evenwel aan de verzoeker het verblijfsrecht geweigerd op de enkele grond dat niet is aangetoond dat er sprake is van een bloedverwantschap, zonder dat wordt betwist dat er sprake is van aanverwantschap en dat verzoeker instaat voor de effectieve zorg van de minderjarige Unieburger.

De loutere aanverwantschap (het wordt niet betwist dat verzoeker de stiefvader is van de minderjarige Unieburger) wordt dan ook ten onrechte niet als voldoende beschouwd, ondanks dat verzoeker de zorg draagt voor zijn stiefdochter. Verzoeker en de moeder van de minderjarige dochter zijn getrouwd (de huwelijksakte werd voorgelegd; naar deze akte wordt ook verwezen in de bestreden beslissing: "Daarnaast wordt een huwelijksakte met nummer xxx voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op 14 november 2019 huwde met mevrouw M. D. ((...))1981)"). Zij zijn bovendien allen woonachtig op hetzelfde adres, hetgeen het gezinsleven (en dus de zorg van verzoeker voor zijn stiefdochter) bevestigt.

De biologische vader draagt, voor zover dit nog moet worden bevestigd, niet de zorg voor zijn dochter. Hij is evenmin woonachtig in België, terwijl verzoeker een gezin vormt met zijn vrouw en minderjarige dochter (met Italiaanse nationaliteit).

De verzoekende partij betwist dan ook de stelling van verweerder waarbij de bestreden beslissing louter werd gebaseerd op het gegeven dat er geen bloedverwantschap zou bestaan tussen verzoeker en de minderjarige Unieburger om de aanvraag als familielid van een Unieburger op basis van artikel 40bis Vreemdelingenwet bij voorbaat uit te sluiten.

Hierdoor wordt ten onrechte het recht beknot van het minderjarige kind om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk zorg voor draagt (zoals hierboven aangehaald). Bovendien wordt hiermee eveneens het gezinsleven ten onrechte beknot, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing vormt een ongerechtvaardigde inbreuk op het gezinsleven.

Omwille van bovenvermelde redenen, wordt door de verzoekende partij een schending opgeworpen van artikel 8 EVRM, artikel 40bis Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.”

2.2 Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op gezinshereniging met zijn (stief)dochter, die de Italiaanse nationaliteit heeft en in België verblijft. Derhalve is artikel 40bis, § 2, 5° van de vreemdelingenwet van toepassing.

Voormeld artikel bepaalt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”*

Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”

Het komt dus aan verzoeker toe om in eerste instantie zijn bloedverwantschap met de minderjarige (stief)dochter aan te tonen.

Verzoeker legt een geboorteakte voor van het kind waarop verzoeker zelf niet wordt vermeld als de vader van het kind. Daarnaast legt verzoeker een huwelijksakte voor waaruit blijkt dat hij gehuwd is met de moeder van het kind op 14 november 2019.

De determinerende overweging in deze beslissing is dat verzoeker geen bewijs van bloedverwantschap heeft aangetoond met de referentiepersoon. Verzoeker betwist dit niet doch meent dat het bewijs van aanverwantschap voldoende is. Hij voegt daar nog aan toe dat hij de zorg draagt over het kind, in tegenstelling tot de biologische vader.

Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit is ingevoegd bij Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 1 van het voormeld Koninklijk Besluit bepaalt: *“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Artikel 2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van

Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) bepaalt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;

2. „familielid”:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

3. „gastland”: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.”

Verzoeker kan aldus bezwaarlijk betwisten dat de aanverwantschap volstaat, nu in de richtlijn uitdrukkelijk wordt vermeld dat onder familielid van de burger van de Unie de *“rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn”* wordt bedoeld. Verzoeker die enkel het aanverwantschap aantoonde met de referentiepersoon toont bijgevolg niet aan dat hij een rechtstreekse bloedverwant is van het kind in opgaande lijn. Het feit dat verzoeker de effectieve zorg draagt over het kind, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie mist feitelijke grondslag, nu in deze zaak geen sprake is van aanverwantschap met de burger van de Unie. De verwijzing naar de zaken Lida en Alopka van het Hof van Justitie waarbij wordt benadrukt dat het effectief genot van het verblijfsrecht in het gastland van een minderjarige Unieburger vooropstaat en dit effectieve genot impliceert dat het kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, doet evenmin afbreuk aan de vereiste van artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn, met name dat de rechtstreekse bloedverwantschap met de Unieburger of de referentiepersoon dient te worden aangetoond.

Verzoeker maakt de schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Verzoeker betwist niet dat hij geen bloedverwantschap heeft aangetoond aan de hand van de door hem voorgelegde geboorteakte van de referentiepersoon. Verzoeker toont evenmin aan dat er geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde stukken. Aldus wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht niet aangetoond.

Verzoeker wijst erop dat hem eerst een bijlage 19ter werd afgegeven en vervolgens een bijlage 19quinquies. Door de afgifte van de bijlage 19ter kon hem aldus geen bijlage 19quinquies meer worden afgegeven.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de bijlage 19ter werd ingetrokken op 16 februari 2021 op grond van de theorie van de ‘manifest onwettige bestuurshandeling’. De verwerende partij kon aldus de aanvraag tot gezinshereniging als ouder van een minderjarige burger van de Unie niet in overweging nemen met de bijlage 19quinquies, te meer nu verzoeker niet betwist dat hij geen bloedverwantschap heeft aangetoond met de referentiepersoon. De schending van artikel 52, § 1, derde lid van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt verder dat de aanvraag werd ingediend op 17 oktober 2020 en dat het gemeentebestuur binnen de drie maanden de aanvraag diende over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken ofwel een bijlage 20 diende af te leveren. De Raad herhaalt dat de bijlage 19ter werd ingetrokken aangezien verzoeker geen familieband overeenkomstig artikel 44 van het vreemdelingenbesluit heeft aangetoond. Dit wordt ook niet betwist door verzoeker. Verzoeker, die geen beroep kan doen op de gezinshereniging met toepassing van artikel 40bis, § 2, 5° van de vreemdelingenwet, toont geen belang aan met zijn grief dat de aanvraag diende te worden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken of dat een bijlage 20 diende te worden afgegeven.

Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en evenmin gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij ingevolge de bestreden beslissing wordt

gescheiden van de referentiepersoon. Het loutere feit dat verzoeker met het kind samenwoont en dat hij de zorg zou dragen voor het kind houdt niet het bewijs in van het bloedverwantschap waarop hij zich steunt om het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven geschonden te achten.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoeker het bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt niet heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het vreemdelingenbesluit en de Burgerschapsrichtlijn, nu uit de voorgelegde geboorteakte van de referentiepersoon niet blijkt dat verzoeker een rechtstreekse bloedverwant is in opgaande lijn. De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aldus niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN